

Jorlagsstillere forlange det 4de Stykke af § 8 udstemt, men det kan jeg ikke finde mig i eller ikke tilraade, thi saa stiller man Frihavnen, som jeg nu har paavist, paa en Maade, som ikke bør være; man vil derved hindre den frie Kjørelse. En Ting kommer man straks til ved de ærede Medlemmers Forslag; man ophæver Forbindelsen mellem Frihavnen og Indlandet, man forhindrer Indførsel fra Indlandet til Frihavnen, og i den gamle Havn indskrænker man Bestemmelserne om Omladningsgodset. Man kan ikke, som man burde, give fri Indførsel til Frihavnen fra Indlandet, thi saa har man tilegnet sig en Eksportpræmie. Det maa det ærede Medlem indrømme, at Eksportpræmien bør stilles paa den Maade, som Folketinget har foreslaaet. Det er altsaa vel overvejede Bestemmelser. Jeg beklager, at jeg ikke kan overbevise det ærede Medlem; jeg haaber, at det ærede Ting vil være overbevist. Vi ere enige om Maalet; men der er nogen Uenighed om Midlerne. Jeg haaber, at det høje Ting vil have sat sig behørig ind i Bestemmelserne, saa at det kan erkendes, at hvad jeg siger i den Retning, er rigtigt.

Jeg har endnu en Tilføjeelse at gøre med Hensyn til § 12. Det vil være i behagelig Erindring, at jeg under sidste Forhandling oplæste et Tilbud fra Landmandsbanken, som jeg skal oplæse igen, for at det atter kan blive optaget i Rigsdagstidenden: „Til Etablering af Industrivirksomhed af enhver Art paa Frihavnsområdet kræves Indenrigsministeriets Samtykke. Vi forudsætte herved, at der ikke fra Indenrigsministeriets Side vil blive lagt Vanskeligheder i Vejen for Etablering af nogen industriel Virksomhed, som alene er beregnet paa Eksport.“ Der blev under denne Forhandling henstillet af ærede Medlemmer, at det burde gælde Detailhandel ogsaa. I Hensyn til den Opfordring, der derved stete, har jeg atter sat mig i Bevægelse og har modtaget følgende Tilbud, som jeg vil oplæse her: „Paa givne Foranledning skulle vi ikke undlade endvidere at meddele, at vi ikke skulle have noget imod, at der i vort Tilbud af 3dje November f. A. paa Overtagelse af Driften af Københavns Frihavn tilføjes, at der paa Frihavnsområdet ikke uden med Indenrigsministerens Samtykke tør etableres Detail-Udsalg, idet vi dog forudsætte, at der dermed ikke kan blive Spørgsmaal om at lægge Hindringer i Vejen for Skibes Forjyning med Proviant, Kul og andre Skibsfornødenheder.“ De Herrer ville se, at det netop er det, som blev krævet i den omtalte Retning. I det disse Tilbud nu foreligge,

gaa de ind som Tillæg i Tilbudet, som findes aftrykt som Bilag til Lovforslaget, og jeg forpligter mig altsaa til at optage i vedkommende Koncesjon disse to oplæste Bestemmelser, hvorved Forholdet er ordnet paa en efter min Mening sikker og betryggende Maade. Der vil ikke kunne være Tale om Ændringer, naar jeg binder Administrationen saaledes paa en Maade, som det kunde være i en Lovbestemmelse. Jeg skal bemærke, at naar der staar Indenrigsministeriet her, saa er det, fordi det er en Lov, som hører under Indenrigsministeren. Det følger af sig selv, at han ikke er sagkyndig paa dette Omraade, og det følger af sig selv, at Indenrigsministeren ikke kan handle i dette Forhold uden at være i Overensstemmelse med Finansministeren, der er den, som forvalter alt, hvad der hører under Toldomraadet. Der kan naturligvis ogsaa være Tale om at tage Raad andre Steder; men bindende maa det være, at Finansministeren skal høres, inden endelig Bestemmelse tages. Man maa erkende, at Forholdet nu er ordnet paa en tilfredsstillende og for alle fyldestgørende Maade.

Harald Hansen: Den højtærede Minister har saa ofte sagt, at der tilsigtes Ligestillelse mellem de to Havne; men naar man virkelig tilsigter Ligestillelse af begge Havne, hvorledes kan saa en Bestemmelse opføres, hvorved man uimodsigelig stiller den ene Havn gunstigere end den anden? Den Bestemmelse i Slutningen af 2det Stykke, som den ærede Minister har refereret til, beviser affurat det modsatte; den beviser netop, at der er Uligestillelse mellem begge Havne. Denne Bestemmelse er indsat for at sikre den gamle Havn, for, at der i den eventuelt kan komme til at svares Havneafgift paa samme Maade som i Frihavnen, men nota borte med den Restriktion, at den ikke faar Frihed til at udføre Gods paa samme Maade, som Frihavnen gør, og da det nu drejer sig om $\frac{1}{5}$, og Forholdet, saa vidt jeg mindes, er som 4 til 1, staar den gamle Havn med Hensyn til $\frac{4}{5}$ af alt Udførselsgodts i en ugunstigere Stilling end den nye Havn. Hvorledes saa den højtærede Minister kan vedblive at paastaa den ene Gang efter den anden, at alt gaar ud paa at stille dem lige, og alligevel stiller dem saaledes, at der ikke er Tale om Lighed, det kan jeg ikke forstaa. Det hele kommer an paa, hvorledes man vil opfatte det. Den højtærede Minister siger, at der ingen Forskel er, i alt Fald er der nogle ærede Medlemmer, som sige, at der ingen Forskel er med Hensyn til Fragten, om Afgiften opkræves det ene Sted og ikke det